

Waar zijn alle profeten gebleven? Wat stopte de djinns in de fles en beëindigde de vlucht van magische tapijten?

Er is weinig veranderd sinds het bestaan op een wolk leek die niet kon worden vastgezet. Een tijd waarin de wereld nog een kolkende lavamassa van mogelijkheden was, die wachtten om gerealiseerd te worden - een tijd waarin er geen wetten waren die bepaalden wat mogelijk was en wat niet. Een tijd waarin al dan niet iets kon gebeuren. In het vroege begin, ruim voor de openbaring van de Thora op de berg Sinai, vóór de regels, moet er weinig verschil zijn geweest tussen dromen en waken. In die tijd moeten er altijd wonderen zijn gebeurd, die onopgemerkt bleven, want wat is een wonder als niets onmogelijk is?

We maken een sprong naar de eenentwintigste eeuw: een tijd waarin wonderen wonderbaarlijk zijn geworden, want ze moeten een kloof tussen kennis en wetenschap forceren om waarneembaar te worden. En dat is niet gemakkelijk. We kunnen op zoveel manieren onze kosmos kennen en uitleggen dat we maar moeilijk kunnen geloven dat alles net zo onderhevig aan wetten is als wij. Nu zijn er zoveel regels dat zelfs de Torah wordt genegeerd, een anachronisme naast de Newtoniaanse wetten van de fysica en de Pythagoreïsche wetten van de wiskunde, om nog maar te zwijgen van de burgerlijke wetten, het strafrecht en andere sociale structuren die de hedendaagse realiteit aan banden leggen. Nu hebben we zoveel wetten, regels en overtuigingen dat ze de doorgang van het bewustzijn hebben geblokkeerd, een doorgang die ooit zo soepel was. Om het hoe en waarom te leren, is de realiteit ingekapseld door een steeds groter wordend wetboek. We zouden ons moeten aanpassen aan de beperkingen die ons door deze nieuwe omgeving worden opgelegd en zelfs blij moeten zijn met onze democratie, ons onderwijs, onze economie en de systemen die ons verstikken. De meesten van ons hebben weinig vrijheid, behalve dan in onze dromen; er gluuert licht door minuscule scheurtjes in de muur.

Misschien een verschrikkelijke teloorgang. Maar door alles te standaardiseren, documenteren en controleren, hebben we veel gewonnen. De evolutie is versneld. Routines maken dingen automatisch, zodat we niet langer hoeven te wachten tot de bliksem inslaat wanneer we vuur nodig hebben. Ik kan in een vliegtuig stappen en hoef niet te vertrouwen op de grillige wensen van goden terwijl ik weet dat het zal opstijgen en me ergens anders naartoe zal brengen.

Wetten en taal maken communicatie mogelijk, en dit heeft op zijn beurt de wielen van een soort vooruitgang geolied, dus het was niet allemaal slecht. Bedenk eens hoe het geweest moet zijn; het kostte de Joden veertig jaar om een stuk woestijn over te steken dat ze in veertig dagen hadden kunnen doorkruisen - slenterend. En dat was met De Wet om mensen te organiseren. Hoe efficiënt zijn we nu geworden. Hoe perfect geconstrueerd.

Onze waarnemingen hebben hun levendigheid verloren vanwege beperkingen die uit het verleden zijn opgediept. Gezien wat we weten, kunnen we ons geen uitgebreide toekomst voorstellen. De werkelijkheid is dezelfde soep geworden die dag in dag uit opgediend wordt. Maar diep van binnen zijn we allemaal een kameel met twee bulten - wat we geloven en wat we zijn. Onze ware aard is er nog steeds, maar die blijft zo stabiel en onveranderlijk dat hij onopgemerkt blijft. De andere bult (wat wij geloven) dwingt ons om luidkeels waarschuwingen, verklaringen en proclamaties te schreeuwen bij elke nieuwe beperking die we tegenkomen.

Maar we worden voortgestuwd door religie, door liefde, verlangen en (voor sommigen van ons) een behoefte om te weten wat er achter die scheuren zit - de aard van de stille bult; de magische waarheid, de kolkende lava van mogelijkheden die wachten op realisatie; de oorspronkelijke, dromerige, hele waarheid die millennia lang onaangeroerd is gebleven. In ieder van ons ligt een kern van zijn die niet is afgesleten door de dichte materialiteit van wetten. En degenen onder ons die er een glimp van opvangen, willen oh zo graag onze erfenis terugvorderen. We zoeken wonderen tussen de modder van het gewone leven.

En zoals altijd is die er, een realiteit rijk aan magie. De wereld van de profeten, medicijnmannen en sjamanen. Maar de weg ernaartoe is subtiel, verwarrend en gevaarlijk, en net als alle wonderbaarlijke dingen, is hij grillig, slechts even aanwezig en dan weer weg.

Als jij een van die zielen bent die intens verlangen naar onze vroegere vrijheid, dan is dit boek voor jou een uitnodiging. Als jij er ook achter bent gekomen dat de gids jou de verkeerde kant op wijst, ga dan zelf op zoek. En als je een opening ziet, ga er dan voor. Ga naar Ergens Anders—daar waar de verbeelding geen grenzen kent, een plek waar de oneindigheid weerklinkt—ergens zo groot en open als de menselijke ziel.

Ik koos voor de Sahara.

Dit is een waargebeurd verhaal, maar het voelt als een droom omdat het achteraf is gedocumenteerd vanuit een andere wereld. Ik heb een paar voorwerpen die op wonderbaarlijke wijze met mij zijn meegekomen uit Afrika: een handgetekende kaart, wat tarotkaarten en nog wat ditjes en datjes waarover later meer. Ik bied het jou aan als waarheid, als bewijs van ervaring, als zand dat uit de bodem van een rivier is gehaald. Maar hoe kun je begrijpen hoe het was om zo diep te zijn, als je alleen maar ziet hoe het zand naar de kust wordt gebracht?

Dus ik heb nog iets. Ik heb de uiterste rand van de wereld bezocht, heb in de lava van het bestaan gezwommen en ben teruggekeerd met dit: mijn verhaal.